

PŘIJMOUT ŽIVOT JAKO BOŽÍ DAR

7. září tohoto roku papež Lev XIV. svatořečil dva výjimečné mladé muže: Carla Acutise a Piera Giorgia Frassatiho. Oba spojovala láska k lidem, obzvláště k těm nejchudším. Otce Jana Barborky, který se jako poutník zúčastnil této slavné události, jsme se zeptali na jeho dojmy a zážitky.

Milý otče Jene, slyšel jsem, že jste na pouť do Říma použil poněkud neobvyklý dopravní prostředek.

Nevím, jestli je to neobvyklé, ale z DCŽM Vesmír, kde bydlím, pracuji a mám svou farnost Bystré v Orlických horách, jsem v neděli 31. srpna vyrazil na sportovní koloběžku směr Olomouc a Brno. Zde jsem koloběžku naložil do autobusu a připojil se k poutnímu zájezdu na svatořečení Piera Giorgia Frassatiho a Carla Acutise s cestovní kanceláří CK Pastor.

Měli jste cestou nějaké zajímavé zastávky?

První zastávka byla hned na Moravě na poutním místě v Žarošicích, kde jsme se všichni pomodlili litanie k Panně Marii a vyprosili si Boží požehnání na cestu. Další byla až v Assisi, kde byla naplánovaná mše svatá u hrobu blahoslaveného Carla. Na večer jsme přijeli do Bolseny, kde se stal eucharistický zázrak, který Carlo popsal na své webové stránce s eucharistickými zázraky (www.miracolieu-caristici.org).

O jaký zázrak se jednalo?

Ve 13. stol. kněz Petr z Prahy ztratil víru v přítomnost Pána Ježíše v eucharistii. Když sloužil mši v Bolseně, při proměňování začala z hostie kapat krev na korporál a kněz uvěřil, že Kristus je v eucharistii skutečně přítomen! Korporál potřísněný krví se jako vzácná relikvie uchovává v jedné z nejkrásnějších katedrál v Itálii v Orvietu.

Zašli jste se tam podívat?

Cestovní kancelář nám domluvila mši svatou přímo v kapli, kde se v překrásném mramorovém oltáři uchovává vzácný korporál. Tato mše byla pro mě velký dar a zároveň zpytování svědomí, jaký jsem kněz a jak prožívám slavení mše svaté... Po příjezdu do Říma jsme hned šli do Svaté brány v Bazilice sv. Jana v Lateránu. Pomodlili jsme se i nad hrobem sv. Cyrila v kostele sv. Klimenta kousek od Kolosea. Den jsme ukončili v hotelu na kraji Říma, kde jsem povečeřel vynikající italské těstoviny s bazalkou. Druhý den ráno jsem zase vytáhl svou koloběžku a vyrazil na 20 kilometrů dlouhou cestu do Nepomucena, semináře pro Bohoslovce a kněze z Čech a Moravy v Římě.

Nebál jste se jezdit v Římě na koloběžce?

Ani ne, cestu jsem měl přece na mobilu v aplikaci mapy.cz! Ted' vážně, doufal jsem, že v neděli brzy ráno nebude provoz, a také že nebyl. Cesta vedla stále z kopce nebo po rovině, tak jsem v klidu dorazil. Zaparkoval jsem koloběžku, vzal albu a běžel jsem na metro, abych byl co nejdříve na Svatopetrském náměstí.

Dorazil jste tam bez problémů?

To ano, ale do sektoru pro kněze jsem se nedostal. Trochu mě to mrzelo, ale radost, že mohu být na svatořečení Piera a Carla se svatým otcem Lvem a tolika poutníky z celého světa, byla větší.

Jaký moment v životě sv. Carla vás nejvíce oslovil?

Asi nejvíce to, že se lidé v jeho okolí obraceli a začínali věřit v Boha. Tito lidé vydá-

vají svědectví o tom, že se k nim Carlo choval velmi přirozeně, pěkně a že nedělal mezi lidmi rozdíly, ke komu se bude chovat slušně a ke komu ne. Pokládal každého člověka za svého bratra nebo sestru, možná proto, že neměl sourozence. Byl to opak jedináčka, o kterém si myslíme, že je sobec a nechce se s nikým o nic dělit.

Proč myslíte, že jeho příběh tak moc inspiruje mladé lidi?

Jeho příběh oslovuje všechny věkové generace, kluky i děvčata a podobně jako u svatého Františka si z něho každý bere něco jiného. Jednoho oslovuje, že hrál fotbal, protože sám hraje fotbal. Druhého zase to, že chodil často na mši, protože chodí rád na mši. Jiného, že používal elektroniku k dobrému, protože ho baví točit videa apod. Byl to mladý člověk, který se neuzavíral před světem, ale viděl potřeby druhých a byl konkrétní v konání dobra. Carlo např. používal své kapesné na nákup jídla pro bezdomovce apod.

Svatost v podání Carla vypadá tak snadně. Myslíte, že by se i dnes dalo podobně žít?

To, že svatost v jeho podání vypadá tak snadně, může znamenat nebezpečí, protože si můžu začít myslet, že se do nebe dostane každý. Na druhou stranu mě nemá odradit ani náročnost a výzvy, které přede mě staví život, jako například smrtelná nemoc. Přiznám se, že jeho život je pro mě stále tak trochu tajemství, které mám ještě objevit... Kde se v Carlovi vzala láska k chudým? Proč se každý v jeho přítomnosti cítil přijatý? Proč se rozhodl chodit každý den na mši? Jak je možné, že s takovou pohotovostí dokázal přijmout co se mu stalo?

Jaká je podle vás nejlepší cesta ke svatosti?

Možná se mnou nebudete souhlasit, ale já si myslím, že nejlepší cesta ke svatosti je ta, že se stanu svatým, aniž o tom vím. Vysvětlím to třeba právě na Carlovi. Myslíte si, že Carlo pomáhal lidem bez domova proto, aby se stal svatým? Já myslím, že ne. Je pravda, že Carlo mluvil o svatosti, ale připadá mi, že o ní mluvil spíše proto, že mu záleželo na svatosti druhých, aby se všichni dostali do nebe. Méně známý citát od Carla zní takto: „Na slunci se člověk opálí, před eucharistií se stává svatým.“

O mladé generaci se často říká, že je jako sněhové vločky: křehká a k ničemu. Souhlasíte s tím?

Děti a mládež, které já potkávám v náboženství, ve škole, kde působím jako kaplan pro mládež, nebo na Vesmíru, jsou všichni skvělí, vůbec bych je nepřirovnával ke sněhovým vločkám nebo že jsou k ničemu. Je ovšem možné, že si oni sami připadají v přetechizovaném světě jako sněhové vločky.

Milí ministranti a ministrantky, za vaše silné stránky považuji ty věci, ve kterých jste lepší než já. Například způsob, jak dokážete používat elektroniku. Vždycky mám radost, když někdo z vás udělá pěkný plakát na křesťanskou akci, tabulku v excelu nebo používá sociální síť k šíření kvalitního obsahu. Křehkost a slabost vidím v tom, že ve chvíli, kdy vám někdo přestane organizovat čas, tak jako první často sáhnete po telefonu!

Proto mám radost, když máte nějaký koníček, který vás baví, a tím využíváte čas buď sami, nebo s kamarády. Může to být čtení knížek, fotbal atd. Máte obrovské možnosti, tak je využijte!

Jaká byla atmosféra svatořečení v Římě? Jaký největší pocit si odvážíte z Říma?

Těžko se atmosféra popisuje na papíře, to asi nebudu umět. Byla to atmosféra slavnostní, vážná i radostná zároveň. Papež Lev nás všechny přišel pozdravit na náměstí, ještě než se převlékl ke mši svaté, a krátce nám připomněl, proč jsme se sešli. Vytvořila se tím taková rodinná atmosféra, i když nás bylo 60 tisíc!

Uvázla vám v hlavě nějaká důležitá myšlenka od papeže Lva?

Přišlo mi skvělé, že Lev při promluvě vycházel z nedělních čtení. Vrátil se k mladému králi Šalomounovi, mluvil o svatém Františkovi z Assisi a vyzdvihl, co s ním mají Pier a Carlo společného. Všichni pocházeli z rodin, kde byl velký majetek, oni však peníze používali k nakupování jídla pro chudé. Pier i Carlo se v určitou chvíli svého života rozhodli, že budou chodit každý den na mši svatou, a to také dodrželi.

Chcete se také stát svatým?

A jak na to půjdete?

To je ta nejtěžší a nejkrásnější otázka.

Když jsem byl mladý, vůbec jsem nechtěl být svatý, bylo to pro mě skoro sprosté slovo. Stát se svatým pro mě znamenalo něco jako stát se hloupým a nepatřit do tohoto světa. Už si ani nepamatuji přesně jak, ale od určité doby jsem zatoužil být svatým, myslím, že to bylo okolo 17 let. Bylo to například i díky takovým lidem, jako je blahoslavený Charles de Foucauld a Chiara Luce Badiano. Tito svatí mě motivují a inspirují k tomu, abych plnil své povinnosti, moc si nestěžoval a přijímal život s láskou jako Boží dar. Díky Pierovi a Carlovi mi svatost přijde pochopitelnější a bližší.

Děkujeme za rozhovor

Jak prožíval svatořečení jedenáctiletý Kája, si můžete přečíst na straně 10.

MGR. JAN BARBORKA
Vysvěcen na kněze:
28. 6. 2008

Funkce:

kaplan na Dcžm Vesmír a administrátor farnosti Bystré v Orlických horách

Oblíbená kniha:

Jiří Weil, Makanna – Otec divů

Citát:

Cestou církve je člověk. Jan Pavel II.